

[Eilmar Baunsgaard.]

socialdemokratiet har følt en vis politisk trang til eksempelvis nu at fremsætte forslag om fordobling af lønmodtagerfradraget. Men det er ud fra en helhedsbetragtning ikke hensigtsmæssigt, at man har gjort det på den måde, man har valgt at gøre det på. Førrend man virkelig var i stand til at bedømme, hvordan vi ønsker lønmodtagerfradraget skal virke, skulle vi jo have været igennem hele den diskussion om omkostningsbestemte og ikke-omkostningsbestemte fradrag, om, hvorvidt vi skal have et fradrag i indkomsten, der giver store fordele til de store indkomster og små fordele til de små indkomster, eller et nedslag i skatten, der kan give de små indkomster lige så store fordele. Vi har ikke været denne diskussion igennem, og derfor er det efter min mening ikke uden betænkelighed, at man allerede nu disponerer over 140-150 mill. kr., for vi har jo ikke de uendelige midler til rådighed til den skattereform, vi gerne vil have. Hvis man ikke havde valgt ligningsloven, som skal vedtages nu i denne uge, var muligheden for at lette lønmodtagerne jo heller ikke løbet fra os, for det kunne efter den radikale anvisning være ordnet med virkning for lønmodtagerne nøjagtig samtidig gennem den udskrivningslov, vi dog har 3 måneder til at behandle.

Jeg vil altså indtrængende henstille, at man nu ikke fra forskellig side i en efter min mening misforstået trang til at tækkes eller imødekomme behov hos forskellige befolkningsgrupper fortsætter med lapperier, førrend vi har været igennem denne virkelige rationalisering af hele skatteområdet.

Må jeg til sidst sige, at skattefradragets reglen jo bliver ophævet. Vi har fra radikal side givet udtryk for, at vi betragter dette som et gode. Vi er uden forbehold tilhængere af, at skattefradragets reglen bør afskaffes, men når man kommer frem til en konklusion om, at denne regel, som har betydet så umådelig megen skade og forsinkelse i bestræbelserne for en skattereform, nu skal afskaffes, må vi selvfølgelig huske, at det

ikke er helt ligegyldigt, hvordan den bliver afskaffet. Dels er der, som det blev sagt før, spørgsmålet om et loft over beskatningen, dels er der spørgsmålet om en fastlåsning af skatteskalaen i en særlig lov, så befolkningen kan disponere nogenlunde ud fra en sikker vished om, hvordan beskatningen bliver af en bestemt indkomst. Der er dog også problemet om forholdet de forskellige befolkningsgrupper imellem.

Jeg vil oprigtigt håbe, selv om man vel ikke skal forvente det i almindelighed, at finansministeren i dag ville føle trang til at dementere sin gruppeformand. Jeg håber ikke, det er andet end en øjeblikkelig fortalelse, at han har talt om en beskatning på, så vidt jeg har opfattet det, $\frac{2}{3}$ af indkomsten. Jeg tror, det ville være særdeles klogt at indstille sig på to ting. For det første, at skal man til at nærme sig den slags skatteprocenter, vil man få et meget spinkelt flertal i dette folketing for at gennemføre det, og for det andet ville man formentlig til sin overraskelse komme til at konstatere, at man ikke rettede så forfærdelig meget op på økonomien ad den vej. Jeg vil altså advare imod, at man går ind på dette.

Tilbage står dog, at der er — og det vil der altid være, når man ændrer på principper i et beskatningssystem — overgangsproblemer. Jeg har med interesse bemærket — og vil da gerne give udtryk for min glæde herover; jeg havde nu heller ikke ventet andet — at finansministeren meget loyalt og meget redeligt har sagt, at der er overgangsproblemer, som kan ramme skatteydere, således at de på grund af skattefradragets reglens ophævelse kommer til at lide skade, fordi de uden egen skyld ikke har kunnet indrette sig, ligesom der vil være nogen, der med egen skyld har kunnet tiltage sig en fordel, vi ikke kan være interesseret i at de får.

Det, jeg føler trang til at sige, er foranlediget af den løbende diskussion om, hvorvidt skattefradragets reglen skal ophæves før eller samtidig med kildeskattens indførelse. Jeg håber, vi kan være enige om, at selv om